

Tizennégy kérdés

Reno, Nevada - 2002. február 23.

(Forrás: http://www.kryon.com/k_chanelreno.html)

Az elhangzottakat a világosabb és teljesebb érthetőség kedvéért kiegészítő gondolatok, magyarázatok bővítik.

Üdvözöllek benneteket kedveseim, Kryon vagyok a Mágneses Szolgálattól!

Csaknem tizenkét éve mondom ezeket a köszöntő szavakat. Bár a fátyol vastag, mégis vannak, akik értik ezt az üdvöletet és így szólnak: „*Testvérek vagyunk, családtagok vagyunk*”.

Sokan érzitek, milyen különleges, biztonságos teret hoztatok létre azzal, hogy meghívtatok engem és a kíséreteimet. Vannak akik nem is tudják, mi fog történni, mégis érzik, hogy jó helyen vannak. Szeretet van jelen és spirituális, érzelmi biztonság.

Ha tudnátok, mi történik ebben a pillanatban! Olyan vastag energia veszi körül a bolygót, amilyen soha még. Soha el nem mondott változások mennek végbe, s mindez miattatok van. A Fényadók érzik. Erről akarok beszélni.

Az elmúlt hónapokban sok mindentről tanítottam: a dimenziókról, a tudományról és az igazodásról, a megmagyarázhatatlanról, az érthetetlenről. Körökön belüli körökről - most pedig amennyire csak tudom, kerülöm ezeket a témákat.

Ma személyes dolgokról fogok szólni. Tizennégy kérdésre válaszolok, amelyeket ebben a teremben tettek föl és amelyeket éppen most kérdeznek más csoportokban. A tőlem telhető legtöbbet megteszem azért, hogy a szellemi dimenziókról beszéljek ebben a dimenzióban. Úgy tűnik, hogy a témák mindegyike a ti valóságotokban van, a válaszok pedig nem. Szokjatok meg ezt. Mostantól így lesz ez, mert engedélyt adtatok arra, hogy az ismert régi valóságokat meghaladjam... túllépjek a négy dimenziótokon.

Sokan ezt kérdezték a Szellemtől: „*Mi van ezzel? Mi van azzal? Mit kell tennem itt? Mi a helyzet az érzéseimmel?*” A várt válaszok a ti valóságotokban vannak. Mi lenne, ha azok kissé kilógnának a valóságotokból? Meghallanátok őket? Azok közé tartoztok, akik várták és várták a válaszokat és csak csöndet kaptak? A felelet a következő: ha a világtalan ember fényt kért és az körülötte mindenütt megjelent, vajon tudna róla, vagy tovább ülne a saját személyes sötétségében? Igyekszem olyan válaszokat adni nektek, amelyeknek van értelme, ám gyakran meghaladják az általatok ismert valóságát. Nem mindig könnyű megérteni vagy felfogni őket, de így működik az új energia.

Áldott az Emberi Lény aki megérti, nem minden része látható itt. Mondtam már: a dolgok nem mindig azok, mint aminek látszanak! Igen jelentős állomáshoz érkezett a bolygótok. Óriási változások lehetőségében ültök. Tizennégy kérdés... íme, az első.

1. kérdés: Miért vagyok oly fáradt?

„*Fáradt vagyok kedves Kryon. Fáradtabb mint valaha. Fényadó vagyok és mindent megtettem, amiről úgy véltem, tennem kell. Igyekszem a tőlem telhető legjobbat nyújtani ott, ahol azt elvárják tőlem. Meditálok is. De fáradt vagyok. Így kell ennek történnie? Meg fog változni? Mi következik? Mit tehetek? Rendjén való ez így?*”

Szeptember tizenegyedikén ugrásszerű lépést tettetek a bolygó számára - „feltártátok”, mivé lehet. Gondoljatok erre nyitásként - valamiféle mély megoldások kezdeteként. Körülnézhetek és így szólhattok: „*Nem túl ígéretes ez most!*” Azt kell mondanom, nem tudtok mindent! Nem láttok mindent! Türelem! Kedves Fényadó, a 11:11-ben engedélyt adtatok az éppen elfogadott teher megkettőződésére. Ugye, tudtátok ezt? Mi történik akkor, ha súlyokat aggattok magatokra és úgy masíroztok nap-nap után? Elfáradtok. A fölvetett terhek a szellemi dimenziók lehetséges paradigmáinak a súlyai, amelyeket ti engedélyeztetek - éppen azok, amelyekről csaknem tizenkét évvel ezelőtt beszéltem! Nem lesz mindig így. Ez az év (2002) jelöli a rács elmozdulásának a beteljesedését. Annak a mintának a kezdetét, amelyik megmarad... amelyik nem fog többé elmozdulni és eltolódni, mint most.

Tudjátok mi jelent nagy nehézséget a Fényadó számára? Az, hogy amikor már megszoknának egy energiát, akkor másik jelenik meg! Ez hamarosan a végéhez közeledik. Vannak akik így szólnak magukban: „*Dicsőség! Ez aztán jó hosszú tizenkét esztendő volt!*” Áldott az ember, aki megérti, hogy a mostani érzések örökre szólnak. Amit most éreztek az nem az új paradigma. Az még az átkelés. Nehéz terhet viseltek - nehezebbet, mint valaha. A horgonyotok minden eddiginél súlyosabb. A bolygó iránti elkötelezettségetek minden nappal egyre mélyebb és erőteljesebb. Az angyalok akik körülvesznek benneteket, érettek, a vezetők nem vezetők többé..., hanem másféle „képessé-tevők”.

Ezek a dolgok a bolygó másfajta lehetőségeiről szólnak. Világítótornyokként ültök itt, amikor az új bolygó a sziklák felé kormányozza magát. Csoda, ha fáradtak vagytok? Íme, a tanácsom: tartsatok ki az év végéig. A változás évének kezdetén sok minden leülepedik. Ebben az évben lezárul a rács elmozdulása - ez az alapozás éve (2002). Az átalakulás éve (2003) a megszilárdulásé. Ez ellentmondásosan hangzik, de így van. Spirituálisán szilárdabbá válnak a dolgok, ám a négy dimenzióban, fizikai szinten, átalakulás veszi kezdetét a bolygón. Gondoljátok a következőképpen: az új tankönyvet úgy véglegesítették, hogy a tanároknak tantervük legyen a bolygó energiájának a megváltoztatásához. Sok minden világossá válik a Fényadók előtt. Mindegyikre másképpen vonatkozik ez, de igaz. Kitartás. Van remény, új, követendő paradigma mutatkozik.

2. kérdés: Hogyan tudok jobb kapcsolatot tartani a Szettemmel?

„Kedves Kryon! Mi a teendőm a Szellemmel való kapcsolattartás terén? Látod egyáltalán nem tudok javítani rajta. Igyekszem a jól ismert érzéseimet újra átélni. Ez volt a kapcsolódásunk mércéje. Ezt tekintettem „normálisnak”. Tudtam, hogy mikor szólítom meg, mert éreztem a szívemben - a sejtjeimben. Valami erősen áthatott olyankor és tudtam, hogy megtörtént. Mikor fog ez visszatérni?”

Vegyetek ettől búcsút Fényadók! Új Földön, új energiában, új jeleket kell majd keresnetek. Beszéltem már erről. A kialakulóban lévő energia valami olyannak a kezdete, amit soha nem tudtatok elképzelni. Olyan kapcsolattartási helyzet előtt álltok, amilyenben soha nem voltatok még. Mi a tanácsom? Kapcsolódjatok ki, pihenjétek és szeressétek a Szellemet! Telepedjétek le a földre, ha úgy tetszik és meditációban szóljatok: *„Kedves Szellem, mondd meg mit halljak meg, mit tudjak.”* Akkor megnyugszom. Szeressétek a családot. Megtanuljátok a „Harmadik Nyelvet”, amiről oly sokszor beszéltem már... folyamatos házasságra léptek azzal a rézettel, ami lehetővé teszi a szüntelen kapcsolattartást, ami nem korlátozódik a különleges „meditációs pillanatokra”.

Valami történik, amikor együttérzést fejlesztetek ki magatokban. Ez az energia összeházasodik az értelemmel és létrehozza a lehetőség ablakát. A tér-időben óriási mennyiségű ismeret áll rendelkezésre. A cselekvés megteremtése együttérzést kíván. Könnyeztetek szabadon ha jólesik, mert mélységes szeretetben részesültök, mert a föld átalakul, mert ti kértétek, mert érvénytelenítettétek „Armageddon” energiáját és mert átváltottátok a valóság pályatestét. Hullassatok örömkönnyekeket, mert szerelmesek vagytok a földre! Hullassatok örömkönnyekeket, mert a föld a talpatokon keresztül szólni tud hozzátok. Tudtátok ezt? Olyan nagyon beleragadtatok abba a régi paradigmába, hogy minden fölülről érkezik! Megrázó lehet arról értesülni, mennyi minden fakad alulról! (Nevetnek.) A társatoktól, Föld bolygótól ered.

3. kérdés: Mi a dolgom itt? Belefáradtam a várakozásba!

„Kedves Szellem, kedves Kryon! Mikor fogom fölismerni, hogy mit kellene tennem? Régóta keresem a választ arra a kérdésre: mi a dolgom és azt gyanítom, hogy amit most csinálók, az nem az.”

Valóban? Óh kedves emberek, hadd mondjak valamit, amit talán soha nem vettetek figyelembe. Túlságosan célközpontúak vagytok! Mindent időrendbe akartok tenni. Azt hiszitek, létrán másztok fölfelé és amikor fölértek a tetejébe, megkönnyebbülten sóhajtotok. Úgy véltétek, tetőpontra érkeztek. Lehet, hogy kis kunyhót találtok ott, amiben megpihenhettek? Azután bejelentitek a Szellemelek: *„Köszönöm, itt vagyok. Tudom, mit csinálók!”* (Nevetnek.)

Az életetek minden pillanata arról szól, mit tesztek a bolygóért. Vannak akik valami különleges dolog felé törekednek. Emlékezzetek az axiómára: amikor dolgoztok, amikor magasabb rezgésszámon léteztek, amikor a bolygón jártok és vándorlásotok közben megváltoztatjátok a vibrációt, akkor munkát végeztek. Lehet, hogy ezért lepódtok meg azon, hogy elfáradtok?

Sokan kérdezik: *„Mikor ismerem föl, hogy miért vagyok itt?”* Íme, a válasz: a jelen pillanatért vagytok itt... nem valami eljövendőért. Mi az az életetekben, amit nem szerettek? Mi az amit szívesen elhagynátok? Mi az, amit nem értetek? Lehet, hogy minden nap fölteszitek magatoknak a kérdést: *„Holnap vajon jobbra fordul?”* Kedveseim, tegyétek ezt a napot a csúcra. Tegyétek a mai napot azzá, ami gyönyörűséget okoz nektek. Szörnyű, nehéz körülmények között vessetek horgonyt és ünnepeljétek mindazt, ami körülvesz benneteket. Tartsatok igényt Isten szeretetére és engedjétek, hogy a Szellem együttérzése átjárjon benneteket. Azután menjétek tovább... még kétségek közepette is. Ahelyett, hogy a létra tetejére küzdenétek föl magatokat, az energia körköröségének a megértéséért harcoljatok, ami kialakítja az új „most” valóságát. Amikor látjátok a kört: *„Vagyok, ami vagyok”*, akkor megértitek vajon azt, hogy ez a nem-lineáris állapotában van? Fölismeritek, hogy a ti és a családotok állapota? Életetek minden egyes pillanatában legyetek az angyal, a világítótorny.

4. kérdés: Mikor lesz egy kis nyugtom a körülöttem lévőktől?

„Kedves Kryon, kedves rokon! Mikor fognak megváltozni a környezetemben lévő emberek? Belefáradtam abba, hogy kibírjam őket. Milyen sokáig kell még ezt elviselnem?”

Azt hiszitek nem tudom? Úgy vélték a Szellem légüres térben van? Úgy gondoljátok tehát, hogy amikor kihívásokkal találkoztok, akkor valaki elzárta az „Isten-csapot” és amikor jól érzitek magatokat, akkor ismét kinyitották? Nem, nem. Itt vagyok veletek egész idő alatt, még az elviselhetetlen közepette is.

Engedjétek meg, hogy nagyon világosan válaszoljak a kérdésre: Kedves Emberi Lények, kedves világítótoronyok, ti határozzátok el, hogy magatokra veszitek a horgony energiáját, a világítótorony energiáját és íme, ez történik. Az érzelmi „gombok”, amelyeknek a nyomkodását megengedtétek, amik türelmetlenné, haragossá (és fáradttá) tettek benneteket, lassanként szertefoszlanak. Azok az emberek, akiknek a megváltozását kívánjátok, talán sohasem változnak! Ti vagytok azok, akik megváltoznak.

Eljön majd a nap, amikor teljes ártatlansággal kijelentitek a Szellemnek: *„Köszönöm, hogy megváltoztattad őket!”* Az egészben az a vicc, hogy ti változtatok meg oly nagy mértékben, hogy már nem bosszantanak benneteket! Amit tesznek, azzal nem nyomják már meg a gombjaitokat. Amit gondolnak, amit csinálnak, amit a hátatok mögött mondanak rólatok, az egész dráma... nem érint benneteket! Azért, mert tudjátok kik vagytok. Azért, mert lehámoztátok a kettősség burkait és eljutottatok a maghoz, ami isteni. Megpillantottátok a belső angyalt és így szóltatok: *„Tudom, ki vagytok. Az vagyok, aki vagyok!”* Azután már másképpen jártok a bolygón, megfeledeztek azokról, akiket korábban csak nehezen viseltetek el. Ez az igazság. Vágyakozva gondoltok erre a napra? Akkor vigyázzatok magatokra és figyeljétek meg a többiek „változását”.

5. kérdés: Szabadíts meg ettől a munkától!

„Kedves Kryon! Hihetetlen helyen dolgozom. Tudod, semmiféle ragyogást sem tudnak ott ünnepelni. Egyáltalán nem mérhető a bensőmben lévő angyalhoz. Szabadíts meg ettől a munkától kérlek, hogy Fény adó lehessek!,”

Visszatekintés következik. Amit most mondok, arról beszéltem már, de sokaknak szükségük van arra, hogy a többi hozzá tartozó dologgal együtt ismét hallják. Mit gondoltok Fényadók, miből áll az itteni munkátok? Lehet, hogy így szóltatok a Szellemhez: *„Olyan nagyon szeretnék Fényadó lenni, de dolgoznom kell. Fáradtan érek haza és megint dolgoznom kell és megint fáradtan érek haza. Mi ez? Egyáltalán nem szeretem a helyet ahová mennem kell és az embereket sem kedvelem, akikkel együtt vagyok ott. Sohasem választanám őket barátaimnak. Én vagyok közöttük az egyetlen, akinek valami fogalma van a magasabb tudatosságról. Mindenki más csak él bele a világba. Egyedül vagyok. Ki akarok szállni ebből!”*

Kedves Fényadók, emlékeztek arra amikor elhatároztátok, hogy világítótoronyok lesztek? Emlékeztek arra, amikor egy ponton így szóltatok: *„Bármit megteszek amit csak kell, ahhoz, hogy magasabb rezgést bocsássak ki, hogy átéljem Isten szeretetét?”* Nos itt vagytok, pontosan azon a helyen, ahol a legtöbb jót teszitek és alig várjátok, hogy elkerüljetez innen! (Nevetnek.) Lehet, hogy ti vagytok ott az egyetlen fénypont. Talán sötét van ott. A metafora a következő: a kapitányoknak biztonságos kikötőbe kell irányítaniuk a nagy óceánjáró hajókat. Egyedül ti sugároztok fényt! Metafora, amely megmutatja, hogy van ez!

Fényt sugároztok, ami megvilágítja azokat a helyeket amelyek nélkületek, horgonyok nélkül sötétségben lennének. Gondoltatok erre? Hadd mondjak valamit: ennek az évnek (2002) az energiái vihart kavarnak, ami egyre csak erősödik. Egyre jobban ostromolja a világítótoronyt. A hajóskapitányoknak mind nehezebb a dolguk a sötétben. A tenger ereje óriási és ott álltok ti, biztosan lehorgonyozva, irányító fényvel. Hullám hullám után támad és mit kérdeztek? Képzeljétek el, hogy a világítótorony gazdája ezt mondja: *„Elfáradtam ettől, kiszállok. Oltjátok ki a fényt és vigyetek innen!”* Szabad választás, tudjátok. Megtehetitek. De azok számára akik tudni akarták, vajon a Szellem meghallgatja-e a kérésüket, a válasz: igen. Végig ott voltam.

A szenvedések nem lesz tartós, ezt válaszolom tehát: ünnepeljétek a helyet ahol vagytok - minden nap. A célotoktól, a vágyaitoktól függetlenül ünnepeljétek azt, ami most van. Ismerősen hangzik? Ugyanezt a választ kaptátok a másik kérdésekre is? Legyetek együttérzőek a körülöttetek lévők iránt, mert az együttérzés szellemi dimenziókhöz tartozó cselekvést eredményez. Fokozza a fényeteket, beszél az energiátokról a Szellemnek. Kihirdeti a neveteket. Hozzáigazít a többiekhez. Tudtátok?

Gondoltok erre, amikor el akarjátok hagyni a munkahelyeteket? Nagyon hasonlít az első kérdéshez, ugye? Azt mondom, viseljétek el, amíg tart. Nem lesz túl hosszú és amíg ott vagytok, ünnepeljétek és tiszteljétek. Hányan vagytok elég bátrak ahhoz, hogy hazamenjetez és köszönetet mondjatez Istennek azért, ahol vagytok, ahol dolgoztok és az emberekért, akik körülvesznek benneteket? Nem gondoljátok, hogy tudom, kik vagytok? Nem gondoljátok, hogy egész idő alatt mindannyian mellettetez vagyunk? Pedig így van.

6. kérdés: Mikor kerülök a következő szintre? Ebbe már belefáradtam.

„Kedves Szellem! Mikor jutok el a következő spirituális szintre? Úgy érzem, hosszú ideje benne ragadtam ebben. Szeretnék továbblépni.”

Ez természetesen az ötödik, a harmadik és az első kérdéshez kapcsolódik. Mind ugyanarról szól. Annak a fölismerése, hol vagytok. Kitartóan bíztok abban, hogy a következő szint valami egészen más lesz... kellemes, szép hely, ahol kevesebb energiát várnak tőletek. Talán olyan, ahol boldogabbak és örömtelibbek vagytok? Tudjátok, miért hívlak benneteket Fényadóknak? Értitek, hogy ez munka?

Tudjátok, miért vagytok ennyire kimerültek és gyakran csüggedtek? Azért, mert épp most léptetek át a következő szintre! Erre nem számítottatok, ugye! Pontosan azon a helyen ültök, ahová el akarjátok vitetni magatokat! Íme, egy vicces példa: emlékeztek, mi volt az iskolában? Bármelyik osztályba jártatok is, időnként belepillanthattatok valamelyik felsőbb osztályos tanuló munkafüzetébe. Huh! Semmit sem értettetek. Minden rendkívül nehéznek tűnt! Magatokban titkon talán így szóltatok: *„Remélem, nekem soha nem kell megoldanom ezeket a feladatokat, túlságosan nehezek. Nem tudom, ő hogyan értheti. Hogy fogok én megküzdeni ezzel, amikor már nekem is ilyen példákat adnak?”*

Hadd mondjak valamit: a bolygók éppen most került felsőbb osztályba! A nehéz tankönyvek kinyíltak előttetek, másztok fölfelé a hegyen. Új nyelvet tanultok. A kapcsolatteremtés nyelvét. Ezen a nyelven elsajátíthatjátok, hogyan lehettek örömteliek ezek között az új, „nehéz” körülmények között. A kibírás nyelve! Hogyan igazodtok ahhoz a dimenziók feletti valamihez, amiről azt hiszitek, hogy nem tudtok vele azonosulni és nem értitek? Nehéz! Ám ahogy a föld a ti rezgésetekhez jobban illeszkedő energia felé mozdul, úgy egyre könnyebb és könnyebb lesz a dolgotok. Ez történik, amikor a rács elmozdul és a bolygó energiáját az új igazodás és az összehangolás irányába húzza.

Gratulálok! A következő szinten vagytok, azzal a könyvvel foglalkoztok, ami mindig is túlságosan nehéznek tűnt, holott valójában nektek való. Csoda, ha ámulattal adózom nektek és az életeteknek? Hogyan tudom megmagyarázni, hogy ti vagytok ennek az új energiának a hősei? A teljes Föld bolygót átalakítjátok, miközben azt kérdezgetitek, mikor fogtok valami változást elérni!

7. kérdés: Aggódom a fiatal felnőtt korban lévő gyerekeim miatt.

„Kedves Szellem! A gyerekeim úgy vélik, majdnem felnőttek. Elveszítettem a velük való kapcsolatot. Egyáltalán nem figyelnek már rám. Aggódom értük. Nem tudom, mit tegyek. Jó szülő voltam, Fényadó. Igyekeztem szeretettel fordulni feléjük, de nem hallgatnak rám. Mi lesz velük, amikor az új Földön járnak? Nem tudom mi felé haladnak, vagy mit kellene tenniük. Nem tudom - egyszerűen nem tudom. Mit tehetek?”

Nos kedveseim, vegyük sorjában a dolgokat. Miért nem ültök le és hagyjátok, hogy megöleljelek benneteket? Semmi mást nem kell tennetek ebben a pillanatban, csak értsétek meg a spirituális dinamikát. Ezt mondom nektek, apák és anyák: amikor kicsi gyerekek voltak, fölnyitottátok a szeretetek korsóját és csak öntöttétek, öntöttétek a tartalmát a kicsikre. Ezek alatt az évek alatt megállás nélkül ezt tettétek. Íme, új, intuitív ismeretet kaptok. Ugyanakkor ősi és örökké tartó.

Gyerekként minden egyes Emberi Lénynek van egy üres korsója, ami arra vár, hogy megtöltsék. Bármilyen is a körülötte lévő szülő energiája, a korsó a gyerekkor ideje alatt végig nyitott és azzal az energiával, fénnel vagy sötéttel telítődik, amit a szülő hordoz. Ha a gyerek korsóját fehér fénnel telítettétek, ha szeretetet adtok neki, felelős spirituális otthont, ha láthatták, hogyan működik a szeretet, akkor teljesen tisztán álltok ebben. Óh, aggódhattok értük, ez jellegzetes emberi tulajdonság. Ebben nyújtunk nektek segítséget... mellétek ülünk, megfogjuk a kezeteiket és így szólunk: *„Elvégeztetett. A munkád véget ért.”*

Bármilyen történik is, az mind az ő választásuk és ennek ez a rendje. Tudjátok. Ugyanez volt a helyzet veletek is. De van valami, amit talán nem tudtatok: azt követően is, hogy ti eltávoztok, a gyerekek még mindig választhatják azt, hogy kinyújtják a kezüket, kinyitják a korsót és fölfedeznek benneteket! Értitek mit mondom? Eljön az életükben az idő, amikor ki akarják nyitni a korsót. És ha ezt megteszik, akkor fölfedezik a szeretetet, amit nyújtottatok nekik! Átélik az emlékeket és a felelősséget - azt, hogy amit mondtatok nekik, az igaz. Megtapasztalják a mostani valótokat, a nekik tanított dolgok igazságát még akkor is, ha nem vagytok ott - ha messzire távoztatok is. Axióma ez... szabály. Örökké érvényes.

A korsó teli van és így bocsátjátok őket útra... befejezték, készek, bár talán ők ezt nem látják. Nem vallottatok kudarcot. A gyerekeknek szabad választásuk van, ám ha ki akarják nyitni a korsót, megtalálják a nekik adott szeretetet. És az egész dolog szépsége az, hogy a ti bölcsességeiteknek köszönhetően föl fogják emelni a korsót és a tartalmát a saját gyerekeikre töltik. Ez tehát a származási vonalatok... hogy amit ma nyújtotok a gyerekeknek, az talán sok-sok nemzedék javára válik a sorban. Néha csak a közvetlen nehézségeket és kihívásokat látjátok és nem értitek, milyen mélységes hatással vagytok azoknak az energiájára, akik titeket követnek. Szeretettel szólok... mindössze azt akarom, tudjátok és értsétek meg ezt... egy pillanatra átérezzétek, hogy egy különleges időpontban mi történik azzal az értékes lélekkel, aki rátok bízta a gyerekkorát... akkor, amikor kinyitja a korsót.

8. kérdés: Hogyan beszélek a testemhez?

„Kedves Kryon! Hallottam, amikor azt mondtad, beszélhetünk a sejteinkkel. Mit jelent ez? Hogyan teszem ezt? Vannak

közöttünk olyan magasan felelt személyek is, akiknek muszáj volt a sejtstruktúrájukhoz szólni ahhoz, hogy még mindig itt lehessenek."

Akikről beszéltek (egyese az aznapi összejövetel hallgatói közül), megtanulták, hogy a megvilágosodásuk nem a fejükben van. Minden egyes sejt mindent tud! Az ujjátok, a térdetek, a bokátok mind fontos - éppen annyira, mint a korona csakra, az alkotó csillag legfölül, ahol a spirituális bölcsesség megvalósulását vélték eldölni. Vannak a teremben olyanok, akik kiterjesztett életet élnek most is, mert hosszú idővel ezelőtt fölismerték, hogy a test minden egyes sejtje isteni minőségű - mindegyik.

Vizsgáljátok hát meg ezt a valós tényt és fogjatok hozzá annak a megtanulásához, miként tudtok kapcsolatot létesíteni önmagatokkal. Nagyon hasonló ez a második kérdéshez, ugye? Mindig fölfelé akartok társalogni, nem igaz? Mi a helyzet a befelé történő beszélgetéssel? Tudjátok, hogy minél többet beszélgettek a sejtstruktúráikkal arról, kik vagytok és mi az isteni minőségetek, annál jobban erősödik a családtagokkal és a Szellemmel folytatott párbeszédetek? Ugye tudjátok, ezek mind összefüggnek egymással. A DNS a lényeges pont, mert az hordozza valamennyi ismeretet... nem egyedül a fejetek teteje, az agy állománya.

Elkezdődött a fölemelkedésnek, a spirituális kapcsolattartásnak, a teremtésben való közreműködésnek nevezett fejezet teljességének a megértése. Mindegyikhez a „teljes test” átélése szükségeltetik. Elmúltak azok az idők, amikor úgy tűnt, hogy mindaz, ami vagytok, a fejetek tetejében lakozik. Évekkel ezelőtt megmondtam, hogy be fog következni... és most itt van. Az ősi jógik tudták ezt és megmutatták, hogyan vegyétek birtokba a teljes testeteket. Most pedig azt hiszitek, nem is olyan fontos önmagatok meggyógyításához! A meditáció nem agytorna. Az Emberi Lény gyakorlata - a teljes emberé. Az együttérzés gyakorlata és valamennyi sejt tudni fogja, hogy végzitek. Új nyelvet tanultok. Ez az igazság... és ez volt a nyolcadik kérdés.

9. kérdés: Miért van az, hogy egyesek meggyógyulnak, mások pedig nem?

A most következő két kérdés kapcsán a gyógyítókhoz szólok. Ok megtanultak valamit és most elmondom, mit. Íme a kérdés, amit ők is és talán mások is föltesznek:

„Kedves Szellemi Gyógyító vagyok. Különböző embereken ugyanazt az energiát alkalmazóin az egyensúly kialakításához és teljességgel eltérő eredményekhez jutok. Vannak, akik meggyógyulnak és vannak, akik nem. Valamit rosszul csinállok?”
A tapasztalt gyógyítók ezt mondják: a gyógyítók nem gyógyítanak, hanem kiegyenlítenek! Semmit nem tehettek valakinek a gyógyításáért az ő teljes és átfogó hozzájárulása és szándéka nélkül. Ám amit tehettek, világítótoronyok, az a fényetek olyan ragyogó sugárzása, amelyben megtalálja a „gyógyításnak” nevezett biztonságos kikötőt, mert olyan mértékig egyensúlyba hozták, hogy saját maga továbbléphet.

Lehorgonyoztátok a fényeteket gyógyítók és kiegyensúlyoztátok az illetőt. Rajta múlik, hogy eldöntse: a kiegyenlítés elégséges volt-e neki vagy sem ahhoz, hogy továbbléljen. És ebben szabad választása van. Ne szidjátok tehát magatokat valamiért, ami látszólag a ti kudarcotok... soha! A Szellem munkáját végzitek és néhányan rendkívüli módon teszitek. Mégis sokan vannak azok, akik úgy kelnek föl a kezelőágyról, hogy nem „látják”, mit tettetek. Soha nem fognak semmit se megérezni belőle. Tovább mennek az útjukon, mert azt választották, hogy nem nyitják föl az együttérzést, ezáltal nem gyógyulnak meg.

A szinkronicitásról, a teremtésben való közreműködésről nem mindig azt gondoljátok, amit ezek valójában jelentenek. Néha előfordul, hogy a nem-gyógyítás bizonyos helyzetében vagy állapotában vagytok és arra vártok, hogy valami fölfedje magát. Amikor végül előhívjátok a gyógyítás állapotát, akkor minden korábbinál jobban végzitek! Mondtam már. A Szellemtől érkező jelenbeli „nem” időnként későbbi ünneplést hoz. És honnan tudnátok ezt, kedves lineárisaim, kedves gyógyítók? Honnan tudnátok, hogy elvetettétek az egyensúly magját, ami utóbb elbűvölő virágba fakad? A válasz: nem tudjátok.

Mondok még valamit azoknak, akik rendszeresen fölkeresnek energia-gyógyítókat. Váltogatjátok egyiket a másik után, lehet, hogy különböző eljárásokat próbáltok. Majd valami nagyon érdekeset csináltok, kedves lineáris Emberi Lények. Ha a Szellemtől „nem” érkezik hozzátok (vagyis nem következik be a gyógyulás), akkor faképnél hagyjátok a gyógyítót, az eljárást... és soha többet nem tértek vissza hozzá. Hadd kérdezzem meg: ha magot vettek és két napot adtok neki a kihajtásra - ha ez idő elteltével semmi sem történik, akkor kidobjátok a cserepet, a földet és a kertészt? Nem! Inkább vártok... hiszen ismeritek az időjárást... tudjátok, hogyan működnek a dolgok.

A gyógyítók még mindig kéznél vannak, az eljárások amiket alkalmaznak, igenis működnek! Úgy tűnik talán, hogy az energia nem fog rajtatok? Nos lehet, hogy nem álltatok még készen. Lehet, hogy az időzítés nem volt megfelelő. Lehet, hogy az egyéni ösvényetek nem volt még elég bölcs a „teljes test” átélésének az elfogadásához? Várjátok és próbáljátok meg újból. Soha semmit ne dobjatok el! Halljátok ezt, emberek? Nemcsak a gyógyításra érvényes ez. Mi a helyzet azzal a látomással, ami azt mutatta, mi a dolgotok... és semmi sem történt? Elvetettétek a képet pusztán azért, mert nem látszott beteljesülni? Nem tisztelitek a szellemi dimenziókat, amikről tanítok nektek. A lineárist a nem lineárisal kell

szembeállítanotok! Próbáljátok újból. Értsétek meg: ha nem is működött akkor, amikor a lineáris vágányon megkíséreltétek alkalmazni, az nem azt jelenti, hogy elmúlt! Becsüljétek a látomást és a szeretetet, amit hordozott. Becsüljétek az időzítést és azt a mérhetetlen mennyiségű munkát, ami arra fordítódik, hogy a legnagyobb szándékotok beteljesüljön. Micsoda szégyen minden választ karnyújtásnyi távolságban, mégis elérhetetlenül heverni hagyni, mert azt hiszitek, az ajtó lineáris és csak egy bizonyos időben lehet kinyitni!

10. kérdés: Helyénvaló annak a gyógyítása, aki nem tud maga dönteni erről?

„Kedves Szellem! Gyógyító vagyok. Helyes és megengedett olyan Emberi Lényen gyógyító munkát végezni, aki látszólag nem rendelkezik a képességgel, hogy kérje? Például valakin, aki kómában van. Vagy lehet olyan személy, akinek a mentális állapota kiegyensúlyozatlan. Mi a különbség a helyénvaló életlecke és a beavatkozás között? Helyes ez?”

Nos, tehát úgy tűnhet, hogy az előttetek álló személynek „elnémult” a szabad választása és a ráerőltetett gyógyítás helyénvalóságát kérdőjelezitek meg. Két válasz van erre. Az első: ne feledjétek, nem gyógyítotok, hanem egyensúlyba hoztok valakit. Helyénvaló a sötét szobában fölkapcsolni a lámpát? Ráerőltetitek a látást a bent lévőkre? Nem. Lehetővé teszitek nekik azt, hogy válasszanak! Ennélfogva a tényleges kérdés így hangzik: *„Helyénvaló az engedély nélküli kiegyensúlyozás?”* A második válasz: minden kiegyensúlyozatlan vagy öntudatlan embernek valamennyi sejtjében benne van a tiszta egyensúlynak egy darabja. Ha az emberi agy működésében zavar áll fenn, akkor meglehetősen gyakran a billiónyi többi sejt rendben működik... és egyensúlyért kiált - minden egyes sejt! Nem különbözik ez attól, mint amikor az agy éber és a test más részeiben van rendellenesség... fájnak! A fájdalom a biológia nagyszerű eszköze arra, hogy figyelmeztesse az agyat: az adott területen helyreállításra és egyensúlyozásra van szükség. Fordított esetben ugyanez a helyzet. Amikor az ember tudatvesztett állapotban van, a test sejtjei igyekeznek helyreállítani az egyensúlyt. Vágynak a fölébresztésre! Az egyensúlyvesztett személy agyában egyensúlyért kiált a szándék. Gyakran ez a nyugtalanságuk oka. Lehet, hogy zavart a működésük, gyakran lehangoltak is, mivel egy részük vágyik arra, hogy teljes lehessen... de ezt nem tudják kifejezni.

Esetleg nem képesek kimondani, más módon se tudják közölni, de ez az igazság, mivel az emberi test az egyensúlyt óhajtja, amit „normálisnak” hívtok. Amikor a „normális” nincs jelen, azt a száj, sőt még a szem is közli, bár lehet, hogy nem halljátok. Minden sejt sóvárog rá és kéri. Tehát igen, helyénvaló, ha dolgoztok az illetőn és egyensúlyba hozzatok. Igen, helyénvaló a sötét területre fényt küldeni. Semmit sem erőltettek ezzel. Csak megvilágítottok. Emlékezzetek: néha ti vagytok a katalizátorai annak, hogy az az ember fölébredhessen, ami soha nem következett volna be, ha ti nem csináltatok volna valamit. Néha ti vagytok a szinkronicitásai! Az angyala! Gondoljatok erre, amikor legközelebb elmentek valaki mellett, aki látszólag abban az állapotban van, amelyben a tudata nem elérhető. Vonjátok őt körbe az egyensúly energiájával. Küldjétek belé fényt és utána hagyjátok, hogy a sejtjei szabad választása elvégezze a munkáját.

11. kérdés: Helyes vajon a hozzám közel állók gyógyítása?

A gyógyítással kapcsolatos harmadik kérdést nem gyógyító teszi föl. Fényadó, aki azokat látja maga körül, akiken segíteni kíván.

„Kedves Kryon, kedves Szellem! Vannak rokonaim és barátaim, akik számára örömteli, spirituális értesüléseim vannak. Gyógyítással segítenék nekik. Olyan sok mindent tanultam a dolgok működéséről! Segíthetnék nekik abban, hogy kiteljesedjenek, hogy jobban érezzék magukat. Gyakorlatokkal és ismeretekkel láthatnám el őket, még könyvet is adhatnék nekik, ami a segítségükre lenne. Mit kell tennem ez ügyben? Helyénvaló volna ez? Azt mondtad Kryon, ez az új energia nem térítő. Mit kell tehát tennem?”

A kérdések leglényegesebbje ez Fényadó. Alkalmazkodó emberbarátok vagytok, ugye? Együttérzést tanultatok önmagatok és mások iránt. Éberebben látjátok az embertelenséget, mint sokan mások és sokkal mélyebben gyászoljátok a földet, mint korábban bármikor. A válasz az, ami mindig is volt: Vigyázzatok magatokra. Nem úgy hangzik, mint egy rendes válasz? Figyeljétek!

Minél magasabban áll a világítótorony, annál messzebbre világít a fénye, annál távolabbról látható. Minél szilárdabban kapaszkodik az aljzatba, annál kevésbé árt neki a vihar. A bolygót járva szétosztjátok a fényt és sötét helyeket akartok megvilágítani. A sötét helyek ott vannak, ahol a mindig jelenlévő „szabad választás” lesz, amit mi mindannyian mélyen tisztelünk... és ami oly döntő fontosságú a körülöttetek lévőik számára.

Együtt éltek valamelyik rokonotokkal? Vagy a barátotokkal, akit nagyon szerettek és nagy becsben tartotok? És minden porcikátok segíteni szeretne neki - ám ez nem érdekli őt? Megmondom, hogyan kelthető föl az érdeklődése. Engedjétek, hogy lásson titeket! Hadd lássa, hogy „azt élitek, amiben hisztek”. Ünnepeljétek a munkát, amit nem szerettek. Legyetek elfogadóak a tüskés emberekkel. Napról napra örömteli mosoly legyen rajtatok - és éljétek is át. Ünnepeljétek az életeteket! Gyógyítsátok a testeteket és szólítsátok meg a sejtjeiteket. És akkor lehet, de csak lehet, hogy az illető odamegy hozzátok egy szép napon és így szól: *„Bár nem hiszek abban amiben te, de látom, hogy a számodra működik. Hol kezdjem? Hogyan juthatok a birtokába annak, aminek te?”* Óh, családtagok, nem sóvárogtok arra, hogy ezeket a

szavakat halljátok? Ugye tudjátok, kihez szólok? Ez tehát a válasz. Ennyire egyszerű? Ki mondta, hogy ez egyszerű! Vigyázni magatokra, magasabb rezgésszámon létezni, az emelkedettség állapotához közeledni... egyáltalán nem egyszerű. Kemény munka.

12. kérdés: Hány lépésből áll a fölemelkedés folyamata?

„Kedves Kryon! Hány lépést kell megtenni az emelkedettségig? Határozott választ szeretnék kapni, ha lehet. Sok változatot hallottam már..”

Íme, az igazság: mindössze egyetlen lépés van. Egyetlen. Ez a helyzet. Az időnek azon a pontján van ez, amikor elhatározzátok, hogy elléptek onnan, ahol vagytok - azért, hogy a következő szintre menjetek, azért, hogy engedélyt kaphassatok a rezgésszám kicserélésére. Ez az „emelkedettség kezdete”.

Minden Emberi Lény annyit elmélkedhet tehát, amennyit csak akar, arról, hogy hány lépéssel éri el a célját. Tetszés szerinti számú létrafokot megmászhat. Bármilyen folyamatokon keresztülmehet, hogy ugyanoda eljusson. Egyesek azt mondják, kettő, mások szerint tizenkettő és lesznek, akik szerint túlságosan nehéz - túl sok lépés, túl sok állomás. Az igazi válasz tehát az, hogy egy lépés van - az, amikor az Emberi Lény így szól a Szellemhez: „Készen állok. Meg akarom haladni azt, ahol vagyok és magasabb, fényesebb rezgésszámon akarok létezni.” Azután a döntést engedjétek át a szabad választásnak: hogy mit akartok tenni és hány lépcsőfokot akartok megmászni. A szándék egyetlen lépése elindítja a folyamatot, a többi egyéneként eltérő.

13. kérdés: A fénynek sötét helyekre történő sugárzása tekinthető lerohanásnak?

„Kedves Kryon! Mennyiben helyénvaló a fényünk sugárzása a föld azon területeire — legyen az munkahely vagy család — , ahol nem kértek föl erre? Őszinte akarok lenni. Egységre törekszem. Fényadó szeretnék lenni, de nem olyan ez, mint a térítés? Nem a gyógyításra gondolok. A közönséges, mindennapi életre.”

Beszéltem már erről, de most ismét előkerült. Nem hallhatjátok elégszer! Ez az életetek magva. A vezérelv a mögött, amit és amiért csináltok. A tizenegyedik kérdéssel is kapcsolatban van.

Valami sötét helyen fölmutatjátok és fenntartjátok a fényt. Azok, akik ott vannak és ösvényt keresnek, a leges-legtöbbet megteszik, amit csak tudnak. Ám a fénynek köszönhetően hirtelen minden eddiginél több választásra van lehetőségük. Ez nem térítés. Nem ismerik a neveteket, sem azt, mit hirdettek. Mindössze annak vannak a tudatában, hogy most jobban látnak! Ahelyett, hogy az igazatokat rájuk erőltetnétek vagy akár rábeszelnétek őket, választási lehetőséget adtok nekik. Hozzátok hasonlóan ők is szabadon megválaszthatják, merre kívánnak menni. Most viszont nagyobb fényt kaptak ahhoz, hogy meghozzák a döntéseiket.

Hadd kérdezzek valamit tőletek, kedves Fényadók: amikor a hajó kapitánya a kikötő biztonságába kormányozta a járművét, akkor elhagyja a hajót és odarohan a világítótorony gazdájához? Nem. Sohasem találkoznak. A fény sem győzködi a kapitányt semmiről. Egyszerűen lehetőséget ad neki arra, hogy meglásson valamit, ami előtte van. A kapitány maga döntött, amikor a saját kezével kormányozta a hajót.

Valóban helyénvaló a sötét ösvényekre és a megvilágításra szoruló helyekre fényt sugározni. Ha már erről beszélünk: akarjátok tudni, hol tudnátok a legjobban kamatoztatni a tudásotokat most azonnal? Pont ebben a percben - ebben a pillanatban? Már rámutattam arra az alapvető összefüggésre, hogy amit ma még csak feltételez a tudomány, az az emberi tudat része. Most kezditek meglátni, mi lehet „a fény”!

Irányítsátok ma az emberi tudatosságokat és annak fényét a bolygó legsötétebb helyére. Vigyétek az ország Tisztelt Házába! Ne erőltessetek semmit: inkább egyszerűen bölcsességgként jelenítsétek meg ott. Vigyétek azokra a területekre, ahol a legnagyobb szükség van rá. Miért ne vinnétek most rögtön Kasmírba? Sok minden történik ott. Miért ne Palesztinába és Jeruzsálembé? Hiszen ott is elkelne. Vagy az anyákhoz, akik tudni szeretnék, mit hoz a jövő tíz év múlva a fiaiknak és a lányaiknak. Szükségük van rá! Miért nem küldtök nekik szeretetet és ölelést? Mindaz, amit elmondtam, lehetséges. Ezt teszi a Fényadó. Erről szól az emberi tudatosság. A szellemi dimenziók körébe tartozó, mérhetetlen hatalommal bír abban, hogy változást hozzon létre a megvilágításon keresztül.

14. kérdés: Év végén távozol, Kryon?

„Kedves Kryon! Úgy értettük, ez év végén amikor elkészül a rács, eltávozol. Az első könyvben beszéltél erről. Igaz ez?”

1989-ben arról tájékoztattalak benneteket, hogy azért vagyok itt, mert segítem a rács elmozdulását, és ebben sokan részt vesznek. Ez a „Kryon Csoport”, amiről beszéltem. Megjelöltem a csoport érkezési és távozási idejét. Azt is mondtam, Kryon energiája mindig a bolygón volt. Eredetileg is én rögzítettem a rácsokat és állandó kellék vagyok itt. Nem 1989-ben jöttem, ekkor a kíséret érkezett... feleletképpen arra, hogy megváltoztattátok a bolygó céljait. Ez a csoport fog távozni ez

év végén. Ez az energia távozik, én azonban maradok, mivel mindig is itt voltam az előttem ülő családtagok szolgálatában.

Az én energiám éppen olyan mint a tiétek: anyagi, mégis részben testi és részben szeretet. Ez az energia a világegyetem valamennyi atomjának a szívében és középpontjában is benne van. A helyzet nem ellentmondásos, mert a kettő összetartozik, egymásba fonódik. Mivel Isten szeretete alkotta meg a bolygót... valamennyi spirituális és anyagi sajátosságot együttléve. Addig maradok ezen a Földön, ameddig az utolsó ember. Akkor és csak akkor távozom.

Fölemelkedem innen a kíséretemmel együtt és a fátyol részén keresztül visszahúzódunk. Egy napon talán eszetekbe jut ez a találkozó. Megkérdezitek magatoktól, ki látogatott meg kit. Néhányan tudni fogják, hogy a mai napon ez a csoport jött el, hiszen egész nap éreztétek a jelenlétüket.

Búcsúzom tőletek:

Kryon